

o podání odvolání. Odvolací soud nemohl připustiti zástupce chudé strany vrchního soudního oficiála Josefa G-a k ústnímu odvolacímu jednání, protože v odvolacím řízení musí býti strany zastoupeny advokáty (§ 463 odstavec druhý c. ř. s.). Dal však přechísti jeho odvolání. Tím vyhověl předpisu Šu 491 c. ř. s. Nedal-li soudce zástupci žalující strany potřebných návodů k provedení procesních úkonů neb o nutném zastoupení advokátem v odvolacím řízení, nelze v tom spatřovati zmatečnost dle Šu 477 čís. 4 c. ř. s. Zvláštního poučení ve smyslu Šu 447 c. ř. s. není potřeba pro zástupce chudých ve smyslu Šu 64 číslo 4 c. ř. s., protože tomuto se nemá rozsudek doručovati (§ 133 odstavec čtvrtý j. ř.). V tomto případě byl také rozsudek doručen přímo poručníkovi žalujícího dítěte.

Čís. 4451.

Předpis Šu 106 horn. zák. předpokládá naprostý nedostatek vrchnostenského povolení a normální poměry, kde není pochybnosti ani o místní ani o věcné příslušnosti stavebního úřadu.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, Rv II 573/24).

Předchůdce žalobcův vystavěl si dům v dolovém poli, vyžádav si ku stavbě povolení obecního úřadu ve V. ve Slezsku. Žalovaná společnost kutala napotom pod domem žalobců a, ježto kutáním byla budova poškozena, žaloval žalobce o náhradu škody. Žalovaná namítla najmě, že žalobce vystavěl dům bez svolení příslušné okresní politické správy. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvody čís. 2 a 4 Šu 503 c. ř. s., není v žádném směru opodstatněno. Dle Šu 106 horního zákona jest majitel hor tenkrátě prost vši zodpovědnosti za škodu, způsobenou dolováním na budově, byla-li stavba předsevzata uvnitř dolového pole po jeho propůjčení bez vrchnostenského stavebního povolení. Toto zákonné ustanovení předpokládá naprostý nedostatek vrchnostenského povolení a pravidelné poměry, kde není pochybnosti ani o místní ani o věcné příslušnosti stavebního úřadu. Následky nedostatku vrchnostenského povolení k stavbě jsou pro stavebníka tak významné a citelné, že nelze míti za to, že horní zákon chtěl přesunouti pouze na něho celé nebezpečí a veškeré následky spojené s tím, že máje úmysl vyhověti zákonnému předpisu, obrátil se na místně příslušný, avšak věcně nepříslušný úřad, který sám považoval se za věcně příslušný. Hlavní věcí jest, že stavebník podal žádost o povolení ku stavbě na stavební úřad, dále že tento vyhověl této žádosti a že toto jeho zařízení jest, nehledíc k otázce příslušnosti, v podstatě správným. Horní zákon ze dne 23. května 1854, čís. 146 ř. zák. nemyslel v Šu 106 na zvláštnost slezského stavebního řádu ze dne 2. června 1883 čís. 26 z. zák., zrušenou Šem 45 zákona ze dne 11. března 1921, čís. 100 sb. z. a n., že stavebním úřadem

pro řízení a rozhodování o stavbách nad propůjčenými dolovými měrami jest okresní politická správa ani na to, že jest vůbec možna pochybnost o věcné příslušnosti stavebních úřadů prvé stolice. Obecní úřad jest, jak vysvítá z ustanovení slezského stavebního řádu, také stavebním úřadem a jest jím z pravidla a proto je také vrchností ve smyslu Šu 106 horního zákona. Okresní politický úřad má se při jednání a rozhodování ve smyslu sedmého odstavce Šu 102 slezského stavebního řádu řídití týmiž předpisy jako obecní úřad a proto nelze v tomto případě pokládati žalobcovy domy za zřízeny bez vrchnostenského schválení ve smyslu Šu 106 horního zákona, to tím méně, hledí-li se k zvláštním okolnostem, jež byly zjištěny nižšími soudy. V době podání žádosti žalobcova předchůdce o stavební povolení neměl Jan M. jako starosta obce pochybností o svém oprávnění, udělit toto povolení. Dle obecních spisů odpovídalo toto jeho stanovisko úplně praksi, panující tam již po léta, a z těchto spisů jest také zřejmo, že v sporné době okresní hejtmanství neudělilo ani jediného stavebního povolení. Uváží-li se dále, že dle výnosu ministerstva veřejných prací ze dne 21. prosince 1923, čís. 43.388/VI, který dosud nebyl zrušen nejvyšším správním soudem a proto v tomto sporu jest směrodatným, při komisích ze dne 24. ledna 1914 a 1. června 1919 nebyly úředně zjištěny takové závady, pro které by nebylo lze sporné stavby povolit, a že vydané stavební povolení jest správné a bylo by stejně správné, kdyby bylo bývalo vydáno se stejným obsahem již před tím, než žalobcovy budovy se počaly stavěti, nelze považovati stavební povolení, udělené žalobcovu předchůdci v roce 1900 a 1902 obecním úřadem za tak pochybené a protizákonné, že by bylo zmatečné a nemělo by vůbec významu a nebylo by vrchnostenským povolením stavebním ve smyslu Šu 106 horního zákona. Proto ani nepřicházejí v úvahu trestní ustanovení Šu 112 slezského stavebního řádu a nemají rozhodného významu výtky dovolatelky, že obecní úřad nedbal předpisů stavebního řádu, neslyšel znalce ani zástupce revírního úřadu a žalované akciové společnosti. V tomto směru poukazuje se dovolatelka na výše uvedený výnos ministerstva veřejných prací, v němž se praví, že majitelé hor dle předpisů Šu 23 odstavec třetí slezs. stavebního řádu mohou býti zájemníky v stavebním řízení, že jim však nepřísluší právo, by z pouhého důvodu propůjčení dolového pole zamýšlenou stavbu na povrchu zakazovali nebo její provedení činili závislým na splnění jistých podmínek, a že zájmy veřejné hájiti jest věcí úřadu, nikoli stran. Dále nelze přehlédnouti, že znalost předpisů slezského stavebního řádu nestačí k posouzení věcné příslušnosti obecního úřadu anebo politické správy, neboť příslušnost této závisela na skutečnosti, že jde o stavební místo nad propůjčeným dolovým polem. Pro znalost této okolnosti neplatí předpis Šu 2 obč. zák.

Čís. 4452.

Okresní obilní úřad nemá způsobilosti ku sporu.

(Rozh. ze dne 9. prosinec 1924, Rv II 586/24).

Žaloba okresního obilního úřadu v O. o obnovu sporu byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta. N e j v y š š í s o u d zrušil k dovolání